

[Lis Noer Holmberg]

i 1970, var en idealløsning. Store kommuner skaber stor afstand borgerne og politikerne imellem. Desuden fornemmer man, at amternes fremtid er et spørgsmål, der må tages fat på. De virker ofte som et fordyrende mellemed, som efterhånden har svært ved at klare og tackle problemerne. De ting, der udspringer heraf, kender vi alle, bl.a. et sygehusvæsen, der fungerer meget dårligt.

Hvis der skal ændres, så må vi se tingene i sammenhæng på landsplan og ikke blot begynde at lave bydelsråd, minibyråd, eller hvad man vil kalde det, i København, så CD afviser forslaget.

Agerschou (SF):

Hvorfor amtskommunerne pludselig skulle blandes ind i behandlingen af dette forslag, det går over min forstand, men det kan selvfølgelig handle om, at ordføreren for CD ikke har orket at læse vores lovforslag ordentligt igennem.

Ellers vil jeg starte med at sige, at vi havde en diskussion i Folketinget den 6. november 1985 vedrørende et forslag fra SF om ændret struktur for Københavns, Frederiksberg, Dragør og Tårnby Kommuner, og jeg må sige, at den daværende indenrigsminister, som også kom fra partiet Venstre, var betydelig mere positiv over for intentionerne i det forslag end den nuværende indenrigsminister. Det kan naturligvis handle om, at når man har siddet tilstrækkelig længe ovre ved de ministerielle kontorborde, så glemmer man, hvor man kommer fra. Man glemmer de ideer, Venstre egentlig blev dannet på baggrund af, og det, det kommer til at handle om, er at administrere systemet videre, som det nu engang ser ud.

Hvad sagde den daværende indenrigsminister, Britta Schall Holberg? Hun var enig i intentionerne, men hun havde nedsat et embedsmandsudvalg, som i forvejen skulle se på Københavns styrelse, og det udvalg skulle også undersøge mulighederne for, at lokalråd, direkte valgt af lokalbefolkningen, kunne få en beslutningsmyndighed. Hun ville afvente det udvalgsarbejde, før hun tog stilling, men var som sagt enig i intentionerne i SF's daværende forslag.

Det pågældende udvalg blev færdig i sommeren 1987, og i udvalgsbetænkningen var der udarbejdet et forslag om bydelsråd i København.

Af udtalelser fra Borgerrepræsentationen i København fremgår det, at der er et flertal af partier, der er interesseret i at få tilvejebragt en hjemmel til at nedsætte et bydelsråd.

Alligevel meddelte indenrigsministeren – og meddeler det jo igen i dag – at han i hvert fald ikke har i sinde at foreslå en ordning med bydelsråd i København. Og det kan egentlig virke noget overraskende, når man husker, hvor meget indenrigsministeren, også før han blev minister, har skældt ud på København for bureaukrati, centralisme og mange andre ting.

Her var der ellers en mulighed for at give København et puf fremad i retning af et opgør med den eksisterende struktur, som er forældet, som er præget af bureaukrati, som er præget af centralisme, og en ændring i retning af, at beslutninger kunne komme tættere på borgerne, på den lokale befolkning.

Det er vores opfattelse i SF, at der skal ske noget i København, og en af de ting, der må ske, er, at opgaveløsningerne kommer tættere på borgerne.

Præcise forslag som det her vil også indebære et opgør med det eksisterende bureaukrati. Men det agter indenrigsministeren altså ikke at tage initiativ til.

Så er det korrekt, at der er en række problemer forbundet med forslaget. Der er en række problemer ved at indføre bydelsråd, og flere af de borgerlige ordførere har peget på et af problemerne. Det er, at der ikke er sammenhæng mellem kompetence og ansvar, at bydelsrådet ikke har selvstændig skatteudskrivning. Det mener vi også i SF er et problem, men vi har ikke kunnet finde andre måder at gøre det på end det, der er foreslået her, og det har det pågældende embedsmandsudvalg altså heller ikke. Og jeg synes, at de partier, som ved utallige festlige og højtidelige lejligheder snakker om nærdemokrati, snakker om, at den lokale befolkning skal have større indflydelse osv., så bør komme med et bud på, hvordan det ellers kan foregå.

Vi har ikke i SF kunnet finde et bud, og det hænger naturligvis sammen med den måde, Københavns Kommune er skruet sammen på. At forestille sig, at bydelsrådene skulle have selvstændig skatteudskrivning, det er illusorisk, fordi der er en del af de pågældende bydelsområder, som så simpelt hen ikke ville kunne eksistere.